

Людина часто втрачає розуміння цінності простих речей. І в той же час готова докласти неймовірних зусиль, аби віднайти те, що здавалось колись звичайним і буденним. Як-от життя «на гражданці», у колі родини, при здоров'ї...
Сергій ДЯДЕНЧУК після тяжкого поранення таки виборов цей приз у примхливої долі, яка невблаганно підносила гірке частування. **Ось такий парадокс!**

Певно, так у житті «щастить» одиницям — бути призваним у лави Збройних сил у день власного народження! 15 травня 1980 року уродженця с. Борове Зарічненського району Сергія Дяденчука привезли на збірний пункт у Здолбунів. До речі, пекельними дорогами Демократичної Республіки Афганістан пройшли одинадцять односельців, повернулися десять. Подейкували тоді, що з родини на афганську війну можуть

відправити лише одного. Проте в Боровому є сім'я, де всі три сини «виконували інтернаціональний обов'язок». На щастя, залишились живими.

Сергій Дяденчук потрапив аж у Хост — містечко неподалік пакистанського кордону, у десантні війська. Певно, доля запрограмувала ці випробування ще тоді, як навчався в дев'ятому класі. Саме в цю пору вчитель фізкультури прищепив смак до східних єдиноборств. У

За відвагу і любов до життя

вісімдесяті роки вони були під заборонаю, проте ентузіаст і палкий прихильник організував-таки підпільну секцію карате, яку регулярно відвідував і Серій. Зрештою, чутки про це самоправство дійшли до районного начальства, і сенсея звільнили з роботи. Проте отримані знання і завчені прийоми залишились, щоб допомогти вижити в чужих смертоносних горах.

У Хості Сергій відслужив рік замість належних двох: отримав тяжке поранення та контузію. Того зловісного дня десантники відстежували каравани з Пакистану, коли раптом потрапили в засідку. Їх обстріляли. Сергій залишився з кулеметом прикривати відхід бойових побратимів. Його знеškodили гранатою...

До тям прийшов у Кабулі, у центральному військовому госпіталі Міністерства оборони Афганістану. Хірург тоді сказав: «Ти, хлопче, у сорочці народився. З таким пораненням, а головне — з такою контузією, не виживають». Відтак літаком — «у Союз», в Ашгабат, у госпіталь, де на лікарняному ліжку провів ще півроку. З тулуба та кінцівок видалили гранатні осколки, а один ще й досі залишається в легенях, нагадуючи про чорний день, зрештою, як і головний біль, що нестерпно дошкуляє після контузії.

За доблесть і героїзм, виявлені під час бойової операції, Сергія Дяденчука нагородили медаллю «За відвагу». А він і понині не знає, як його врятували. Певно, радист викликав «вертушку» (вертоліт), адже неможливо винести важкопораненого з гір.

Тут би і поставити долі крапку в списку випробувань. Однак ні. Коли Сергію виповнилося двадцять п'ять, померли батьки. Згодом і в нього виявили тяжку форму туберкульозу, яким, вочевидь, заразився, доглядаючи за хворим батьком. Невдовзі опинився в Страшевському про-

титуберкульозному диспансері.

Багато хто сумнівався в його одужанні, мовляв, не жилець. Однак наполегливості та рішучості (про що свідчить і престижна бойова нагорода) парубку не позичати. Отож сказав собі: «Я житиму!» — і виконував фізичні вправи в сосновому лісі та приписи лікарів. І хвороба здалася під безперестанним восьмимісячним натиском.

Саме в лікувальному закладі, на перший погляд, далеко не романтичному місці, доля підготувала знайомство з майбутньою дружиною. Милувидна медсестра Ольга звернула увагу на юнака атлетичної статури, який не порушував лікарняний режим, як деякі хворі, що потайки від персоналу могли розпити пляшечку, мужньо намагався здолати важку недугу. Службове спілкування переросло у взаємне почуття, і невдовзі молодята побралися.

Живе Сергій Дяденчук у Сарнах уже двадцять три роки. Звичними стали щорічні

лікування в Клеванському госпіталі для військовослужбовців, консультації невролога й отоларинголога, інших лікарів. Відійшли у вічність обидва брати, 26-річний племінник. Натомість підрастають онуки: другокласниця Жанна та трирічний Назарчик.

...Доля кинула Сергію Дяденчуку виклик, і він з гідністю його прийняв. Як самурай, для якого долання перешкод — одна із насолод життя. І вистояв, наперекір долі не зламався. Тож варто до бойової медалі «За відвагу» додати ще одну, якої не існує, але яку потрібно обов'язково започаткувати й назвати «За любов до життя». І вручити Сергію Дяденчуку. Він заслужив.

Зоя ТИМЦУНІК.
Фото Василя СОСЮКА.

До Дня вшанування учасників бойових дій на території інших держав Сергій ДЯДЕНЧУК завжди відпускає бороду.